

חזון אלהים

מסביב לשלחן השבת

בפרשה הקודמת, קראנו על הנס הגדול שנעשה לעם ישראל, כדי להצילם מידו האמוראי - ההרים שנצמדו זה לזה והבאר שנגרדה לנחל ארנון והראתה לעם ישראל את הסימנים המעידים על הנס.

בפרשתנו אנו רואים, שהגויים ראו שבדרך המלחמה והיה מאד קשה לנצח את עם ישראל, כי הי עושה להם נסים. מספר במדבר, שמסבה זו הלך בלק מלך מואב, שנסה למצא עצה כיצד להלחם בישראל, להתיצץ עם זקני מדן (המקום שבו נגד משה רבינו). זקני מדן אמרו לבלק שכתם של ישראל הוא בפה - בתורתם ובתפלתם, לכן בלק החליט לנסות להלחם בהם בצורה דומה וישר את בלעם בן בעור, המכשף הרשע, לקלל את עם ישראל. בלעם נסה לקלל את ישראל, אך הי הכר עצתו והפך את כל הקללות שקלל - לברכות, כי את עם ישראל לא נתן לקלל, שנאמר: "לא תאור את העם, כי ברוך הוא!"

אולם, בסיום הפרשה, מספר על דבר נורא שקרה. בלעם נתן עצות לבלק כיצד להחטיא את ישראל ולפתות אותם לעבד עבודה זרה - ועם ישראל חטאו. הענש היה מגפה קשה שבה מתו עשרים וארבע אלף איש. לצערנו מה שבבלעם לא הצליח לעשות על ידי קללות, הוא עשה על ידי ברכות.

אנו למדים מכאן, שפאשר עם ישראל הוא "הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב", שום כח שבעולם לא יכל להשמיד אותו, גם אם כל הגוים נגנדרו. אך ברגע שעם ישראל מתקרבים אל הגוים ואומרים: "הנה, גם הגוי הרשע ברח אותנו", זה מסכן וגורם להתקרבות אל הגוים ונפילה לתועבותיהם.

הפרשה מלמדת אותנו מהי הסכנה האמתית של עם ישראל. לא אימים של גוים ומלחמות קשות נחלישו את עם ישראל. להיפך - זה רק גורם לנו להתפלל יותר ולהתחזק באמונה ביה. הסכנה היא באשר הגוים מברכים אותנו, ומעמידים פנים כאוהבים!

נשתדל בלנו לא ללמד ממעשי הגוים, אלא ממעשי אבותינו הדיקים ולנסות להדמות להם בלמוד התורה ובמעשים טובים כך נוכל לקרב את ביות משיח צדקנו ביה!

מה רבו מעשיך ה'...

מי יגיד כאלון...

"החתול הזה ממש ענק!" התלהב גיל כשפפת את הספר. "אמנם הם מאותה משפחה, אבל זה לא חתול - זוהי הצייטה, שנקראת גם ברדלס", אמרה שירה והוסיפה, "הוא משימץ וללה הדומה לחתול, אך בעוצמה הרבה יותר חזקה והוא יותר מהיר, כדי לתפס ציד וגם כדי לברח בשעת סכנה".

"מה ההבדל בינו לבין המר?" התעניין גיל. "הברדלס צדין יותר והמר חזק יותר. הגפים שלו נחלשות שלו חזקות במיוחד. יש עוד סימן מבחן להבדיל ביניהם והוא - שני הפסים הנקראים 'קני דקעות', שיוצרים מעין לכוון הפה", אמרה שירה.

"מה עוד?" הסתקרן גיל. "כל חלק בגוף הברדלס, מסיע לו לרוץ במהירות: הכנלים הארוכות ועמוד השדרה מאפשרים לו לרוץ במרחק של 8 מטרים בכל דלוג! הנגב האריך עוזר לו לשמר על שווי המשקל בזמן הריצה והצפרנים החזות והארוכות מסיעות לו להאחז בקרקע בשעת הריצה. גם מבנה גופו הנזה והשל עוזר לו להגיע בקלות למהירות גבוהה יותר", ספכה שירה והוסיפה, "למרות זאת, לא תמיד מצליח הברדלס להשיג את קרבה, מכיון שהוא מסגל לרוץ מהיר, אך נדירות הברדלס קצרים ביותר, היות והוא מתעייף מהר מאד ולאחר כ- 500 מטרים הוא חב לנח. לעומת הצבי, שמסגל לרוץ למרחק של כ- 1,600 מטרים. לכן, לא כל מסע ציד מסתיים בהצלחה".

ובאמת אף לא אפילו...

מי אני?!

1. גם אם תרצה, משם רואים רק את הקצה
2. נשלחתי לעזר, את הבן אדם לעזר
3. שמו אותי בפה, כדי שהוא ידבר יפה

כותב עלון ידע: הרב ישראל שנהב תהילה יפרת

גדולי ישראל

הנביא אהרן... הרב שלמה אינר

רבינו נולד בליטא לאביו רבי עקיבא אינר ולאחר פטירתו מלא את מקומו כרב בעיר פוזנא. היה חביבו של אביו כמו שכתב בתשובה "תהלה לה' יתברך, זיכני הי' בן אשר כגבה הארזים גובהו". בצעירותו היה מגדולי הסוחרים כמו שכתב על עצמו, כי הוא מסרד בעסקים שונים והיה מודלג מלמוד לעסקים ומעסקים ללמוד.

אמנם תכונה מיוחדת היתה לרבינו, כי אף שעל ידי בקורי שרים, היה מכרח להפסיק מלמודו לשעה או שעתיים, מיד כשתור לתלמידיו, למד עמם מהמקום בו הפסיק ולא היה צריך לחזור, והיה הדבר פלא בעיני הרואים עד כמה עסקיו טפלים ללמודו.

כשנחה את ישיבתו בורשה, היה פעם שהחנה היה קשה מנשוא ולא היה גידו כסף לצאי הסקה. פנה אליו גביר אחד ואמר: "אם תבטיח לי שיהא לי בן, אפתן לך את כל ההוצאות", בצר לו הבטיח רבי שלמה, והגביר נתן כסף להסקה. לאחר מכן, שלח רבינו מכתב לאביו ובו ספר ובקש שיבוא לעזרתו, כדי שמו השמים תתקבל תפלתו על אותו גביר. אחר זמן שלח לו אביו הקדוש כי "התפלתתי ולא נעניתי ואולי יש טעות בשם". ואכן לאחר ברור נודעה הטעות. כשהתפלתו שוב, שלח לו אביו כי נענה ולאחר שנה נולד לגביר ילד. זכות רבינו תגן עליו ועל כל ישראל.

את התשובות לחידה: יצא לשלוח לפקט: 08-6610015 או בדואר אלקטרוני: tairner@gmail.com

הסיפור שלי

חופש הבחירה

תקציר: יואב וגיל הם חברים מאד טובים, כמעט אחים. אף אחד לא מבין את פשר הקשר ביניהם. גיל, ילד רגוע וביטן בעוד שיואב הוא ההיפך הגמור ממנו, בדור אש ממש. שניהם סופרים את הנימים עד לחפש הגדול, כל אחד מסבותיו הוא. גיל חושב שהחפץ הוא פתח לנצול זמן ולעשות דברים חשובים ואילו יואב מאמין שחפץ נועד לבטלה גמורה. באשר גיל מציע בהתלהבות ליואב שהחפץ הם יישבו וילמדו בשביל לשפר את השני הנמוכים של יואב, הוא מגיב בחסר רצון מחלט ועונה שלא מתאים לו ללמד ואם גיל רוצה לצאת לאיזה טיול אז שיזכר אותו.

"למה אני לא רוצה ללמד?" יואב נשע עצוב במטה. הוא חשב על היום שבו גביא את התעודה הביתה, אמא שלו לא תהיה מפתעת, אבל היא גם לא תשמוח. כל הזמן היא אומרת לו באהבה גדולה, שיש בו הרבה יותר ממה שנקראה נשהוא רק צריך להוציא את זה החוצה, ואז היא מוסיפה בקריצה, לא "החוצה" עם מעשי קננדס...

"אני צריך לעשות משהו שישמח את אמא שלי" הוא חשב. "יואב? במה אתה כל כך מרפז?" גיל הופיע בכניסה לחדר, "אם רק היית מרפז כך בעשור..." הוסיף גיל בהומור. אבל יואב לא השיב בחיך, הפעם זה באמת הפריע לו. גיל היה מפתע, "תשמע, לא התפנתתי לחץ... כאלו... אם אתה לא רוצה ללמד, זאת הבחירה שלך". יואב לא ענה. "מה אני אגיד לו?" יואב חשב לעצמו, "שאני מפתח להפישל שוב: שאני לא מצליח לשבת וללמד? שתמיד בחוץ נראה לי יותר מעניין?" גיל התישב לידו במטה ושתק. הוא ידע שלפעמים עם יואב צריך לחכות בסבלנות. "גיל, זה לא שאני לא רוצה ללמד" יואב אמר פתאם, לאחר כמה דקות של שקט. "אני... אני..." יואב הרגיש שאין לו מלים מתאימות שיתארו בדיוק את התסכול שהוא מרגיש, לבסוף אמר בלי ממש להתפנן, "אני רוצה שתהיה חבר שלי, לא מורה שלי".

גיל שתק, הוא הרגיש שהוא טעה. הוא קם מהמטה, בקש "סליחה" כמעט בלחישת נוצא. יואב הרגיש רע, "הלואי והייתי בוחר בחברה נכונה", הוא חשב בעצב. "מה עלי לעשות?"

המסר 'בוא...

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

"כולנו בני איש אחד נחנו"

בלעם הרשע, מתפעל ממראה מחנה ישראל ומקבל מכר השראה "וירא את ישראל שוכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלוקים" (במדבר כד, ב). בברכתו מתייחס הוא למראה עיניו ואומר "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל" (שם, ו).

מראה מחנה ישראל השוכן לשבטיו, כל שבת לחוד, בסדר מופתי - מרהיב ומדהים, במיוחד לאור העובדה שהמחנה נודד ארבעים שנה במדבר ללא משכן קבע. וודאי ישנם חוקים ושוטרים האוכפים את החוקים, אחרת כיצד ישמרו כולם על הסדר של האוהלים והמחנה?

כל שבת לחוד. האם זה טוב? בלעם הרשע אומר "מה טובו אוהליך יעקב", כולל את כולם יחד. רואה את ישראל שוכן לשבטיו, אך הברכה חלה כאשר כולם יחד. כיצד זה מסתדר? לכל שבת ייחוד, אופיו ותפקיד משלו, כשכל השבטים יודעים שביחד הם מהווים גוף אחד. ללא השונות בין השבטים, יהיה חוסר בגוף כולו, כולם נצרכים ואין אחד עדיף על רעהו - אז שורה הברכה "מה טובו אוהליך יעקב". כולם יחד זה יעקב, "כולנו בני איש אחד נחנו" (בראשית מב, יא). כולם אז מבינים שצריך לקבל את החוקים "אלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו" (אבות א).

מה טובו אוהליך יעקב

בשבועות האחרונים "אוהלי יעקב" אשר בעמנואל - עלו לכותרות, אך לא באור חיובי. כל מחלוקת בעם ישראל אינה טובה, על אחת כמה וכמה כשכל העולם רואה ש"אוהלי יעקב" אינם ב"טוב" אחד עם השני ומגיעים עד בג"ץ, הקובע שיש לאסור את הורי הבנות, על שלא נשמעו להוראת החוק. האבסורד הגיע עד כדי כך, שאפילו העותרים, ביקשו מהבג"ץ שישחררו את אבות הבנות ממאסר. אין אני לא לדון האם היתה אפליה לא, מי מהעדים עודק, האם יש זכות לכל אחד לחנך את ילדיו כפי ראות עיניו. אך כשסערה כזו מתעוררת, ודאי צריכים אנו לשאול את עצמנו, מה אנו יכולים ללמוד מכך?

ברור הוא, שעדיין יש אפליה בעם ישראל בין העדות השונות, במגזרים מסוימים. נס קיבוץ הגלויות של עשרות השנים האחרונות, קיבוץ לארץ ישראל קהילות רבות ממקומות שונים, מנהגים מיוחדים לכל קהילה ודרכי פסיקה שונים. עם ישראל "שוכן לשבטיו".

לאדם נוח להתחבר לדומה לו, למה שהוא מכיר ורגיל מילדותו. יחד עם זאת, אנו עם אחד! רוצים אנו וצריכים להיות עם אחד! ט"ו באב נקבע ליום

טוב שבו "הותרו השבטים לבוא זה בזה", לכל עדה יש אופי וייחוד משלה ומוסיפה לעם ישראל נופך ותרומה המיוחדים לה. ברור הוא, שהדרך שבו הועלתה הסוגיה וההדים שעוררה, צריך לגרום לבדק-בית אצל כל מי שאפליה מנחה אותו. כולנו יהודים, ההתאמה של כל אחד צריכה להיבדק באופן אישי ולא לפי מוצאו. אפשר להתחתן בין העדות, להתחתן עם בעלי תשובה ולהתקבל לבית הספר באם יש התאמה, בלי קשר לעדה ומוצא.

בג"ץ או בד"ץ?

מאידך, בג"ץ נכנס חזיתית לבעיה שמאד קום המדינה השתדלו לא להתעמת איתה. להעמיד למבחן מי גובר - החוק או התורה. גם הצבא, השכיל בכל השנים לא להיכנס לסוגיה זו ולא להעמיד את החיילים בדילמה בין פקודה להלכה. יתרה מזו, קיבל על עצמו להיות כפוף להלכה ולא לחייב שום חייל לעבור על מצוותיה.

ההתנתקות שהיתה לפני חמש שנים, העמידה את החיילים, לראשונה, בדילמה - האם לשמוע אז לקול המפקדים או לקול הרבנים. אלא שאז, קול הרבנים לא היה מאוחד ולא שמעו כולם לגדולי התורה הרב אברהם שפירא זצוק"ל והרב מרדכי אליהו זצוק"ל. כך נוצר בקע בחומת ההתנגדות ובאחדות המחנה... עד היום.

במקביל לפרשת "עמנואל", פורסמו מסקנות וועדת החקירה על הכישלון המוחלט במציאת פתרונות דיור ועבודה למגורשי גוש קטיף. התקשורת לא הזכירה כי ערב

ההתנתקות, הוגשה בקשה לבג"ץ לעצור אותה, כיון שאין פתרונות דיור מתאימים למגורשים. בג"ץ אז טען, כי לפי בדיקתו, יש פתרון גאות לכל מתיישב. הוועדה לא דנה כלל בהחלטת בג"ץ זו, שברור מעל כל ספק, שהיתה ממניעים לא נקיים. לא לעצור את מהלך ההתנתקות ולתת לחוק ולפקודה בלתי מוסרית - לגבור בכוחנות על התורה ועל האמונה.

המאבק של בג"ץ נגד התורה, עובר כחוט השני מההתנתקות ועד ל"עמנואל". אך דוקא המעשה האבסורדי והבלתי מוסרי בעליל, לכלוא בעלי משפחות, על רצון לחנך ילדים כפי שהם רואים זאת לנכון, בין אם בצדק ובין אם שלא בצדק, תביא לכך שבעה עם ישראל יכיר בכך שהחוקים צריכים להיות חוקי התורה שניתנו למשה מסיני. אז גם בעלי הנטייה הטבעית לשמירת החוק, יקפידו על חוקי התורה, שיחליפו את חוקי בג"ץ. אז נזכה ל"מה טובו אוהליך יעקב" - שאע"פ שהיו אוהלים רבים ושונים באופיים - כולם של יעקב, בדרך יעקב, "כולנו בני איש אחד נחנו".

תאיר ניר

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' 60

פרשת בלק י"ד בתמוז תש"ע

השבוע ב"ה יתקיימו שני כנסים התעוררות והתחזקות באמונה, מפי הרב ניר בן ארצי שליט"א כדלהלן:

במבשרת-ציון

יום שישי ט"ז בתמוז תש"ע (28/6/10) בביהכנ"ס המרכזי "עין חמד" במבשרת ציון, שכונה י"א 20:10 ערבית | 20:30 דרשת הרב

בחצור-הגלילית

יום חמישי י"ט בתמוז תש"ע (1/7/10) במתנ"ס "חצור הגלילית" רח' ההסתדרות 1 20:15 ערבית | 20:30 דרשת הרב

באור כהנא

תפילין בית אל 800-795554 | 02-9975158 תפילין בית אל 800-795554 | 02-9975158

הגליון מוקדש לע"נ אשת החסד היקרה מיכל אלירז בת פרימט ז"ל נלב"ע - ט"ו תמוז תשס"ח תנצב"ה

הגליון מוקדש לעילוי נשמת דוד בן שושנה שרה ז"ל נלב"ע - ט"ו תמוז תשס"ו תנצב"ה

זמני שבת

יחשלים	19:13
ת"א	19:29
חיפה	19:21
ב"ש	19:26
יחשלים	20:30
ת"א	20:33
חיפה	20:35
ב"ש	20:30

יוצא לאור ע"י בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א מושב תלמים 26 ד.ת. לכת דרום 79315 טל' 08-6610015-599-599-1 tairner@gmail.com

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל

מעל מדיני ממונות

✍️ אין איסור לצלם ספר בשלמותו או בחלקו, כל עוד אין זה לצורך מסחרי, אלא לשימוש פרטי. אמנם אם בפתיחת הספר כתוב כי "כל הזכויות שמורות" או "אסור לשכפל ולהעתיק" וכו', צריך לבקש רשות מהמחבר או מההוצאה.

אם הם מסרבים, מותר לפנות לבית הדין, כי התורה אינה של המחבר ובית הדין יבדוק אם כוסו כל הוצאות המחבר ואם ייגרם לו נזק מצילום זה.

בעבר היה דיון על צילום מסחרי של התלמוד, שהודפס ע"י האלמנה והאחים ראם מוילנא ונפסק בבית הדין שמותר לצלם שלא לצורך מסחרי, גם מאחר ולא היה כתוב "כל הזכויות שמורות". (שו"ת הרב הראשי תשמ"ח סי' ג)

✍️ אין כל מניעה לעסוק ב"ביטוח חיים" כמקצוע ובלבד שהדבר

מכון "אבי'ה" - הרב סעדיה דגן שליט"א

שני הכינורות

אדם היודע לנגן, נכנס למרכז כללי מוסיקה. הוא ביקש מהמוכר לבחון כלי מיתר שונים, ובמיוחד את הכינורות. האם הכלים מכוונים? שאל את המוכר. "כן וודאי, הם מכוונים אחד אחד", ענה המוכר.

לקח האדם המנגן כינור שנראה בעיניו כמתאים והתחיל לנגן, ניכר היה שהוא יודע לנגן באופן מיוחד. לפתע הפסיק מלנגן ועשה את אוזנו כאפרכסת, כמנסה להקשיב לדבר מה, שוב ניגן ופניו אורו, הפסיק בבת אחת והקשיב... ושמע. הוא היה עֵד לתופעה מיוחדת, כשינגן בכינור הוא ראה לפתע כיצד נעו מיתרי כינור אחר, באותה תנודת צליל הזהה לנגינתו... וכשהפסיק באחת את נגינתו, הוא אף הצליח לשמוע את אותו הצליל מהכינור האחר שעמד מולו.

הוא היה מופתע. המוכר

שאלו לפשר התנהגותו. הוא תיאר למוכר שזיהה שמיתרי הכינור הגדול נעו באותו ערך של מיתרי הכינור בו הוא ניגן. המוכר לא הופתע כלל, הוא ניגש והוציא ספר תהילים עם פירוש המלבי"ם ואמר: תופעה זו מוכרת מאות בשנים, אצטט לך מדברי המלבי"ם: **"כששני כלי זמר הנערכים בערך אחד, שיתנועעו טורי הכינור הגדול לפי מה שיפרטו על הכינור הקטן לעומתו"**.

"ממש תיאור קצר ומדויק", אמר המנגן. לאחר דקות ספורות פנה המנגן למוכר וביקש את הספר כדי להבין מהו הנמשל הנלמד מתופעת הכלים המכוונים? לאחר עיון הוא הבין, מהמלבי"ם, ששני הכינורות הם משל לשתי הנהגות כלליות, על פיהם הקב"ה מנהיג את העולם והן - הנהגת האמונה והנהגת החסד. הנהגות אלו משלימות האחת את השניה.

עתה התברר לו שאמונה היא כשרון החיים של כל אדם. הוא הבין שהאמונה היא האומנות הגדולה ביותר היודעת לחבר שמיים וארץ, לחבר את הנהגת הטבע - הארץ, והנהגת החסד - השמיים. מסקנתו הייתה: "אדם היודע לנגן מתוכו, בי'כלי האמונה", נוגע בנצח".

ייעשה ביושר ובנאמנות. (שם, סי' ק"כ)

✍️ יש להתנגד לפתוח מועדוני הימורים, אפילו אם הדבר נועד לתושבי חו"ל בלבד הרוצים להשקיע בארץ. שהרי חז"ל בכל הדורות התנגדו לכך וקראו לזה "משחק בקובייה". כמו כן, חז"ל פסלו אדם כזה לעדות בבית הדין והיו קהילות שאף התקינו תקנות מיוחדות נגד זה. (שם סי' קכ"א)

✍️ במקום בו נמצאים אנשים הרוצים לעשן ושאינם כאלו, על המעשנים לצאת מהמקום אפילו שהם הרוב, כיוון שהדבר מזיק גם לשאר שאינם מעשנים. כמו כן במקום בו יש ויכוח אם לפתוח מזגן או חלון או לסגורו, בשל החום או הקור - הדבר ייקבע לפי העונה, שבחורף יש לסגורו ובקיץ יש לפותחו. (שם סי' קכ"ה)

נערך בידי הרב טל חיימוביץ'

והנהגת החסד - השמיים. מסקנתו הייתה: "אדם היודע לנגן מתוכו, בי'כלי האמונה", נוגע בנצח".

כמי שלמד ופיתח את כשרון הנגינה לאומנות בכלי מיתר, הוא ידע שפיתוח כשרון האמונה דורש העזה ומאמץ, התמקדות, אימונים, וויתור על אינטרסים ומניפולציות חיצוניות, למעשה דורש ישרות פנימית. הבין שהוא חייב ללמוד את 'שפת התווים' של האמונה ולהגיע למיומנות גבוהה של נגינה הרמונית. פיתוח כשרון האמונה דורש פיתוח העולם הפנימי של האדם עד לרמה של "אני כינור" - אני והכינור אחד. לכן יכול אדם כזה לזכות לראות ולשמוע את מיתרי הכינור העליון, לזכות לדרגה של "והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ד'".

הוא הבין שכל צעד בפיתוח כשרון האמונה ישפיע עליו חסד, כוחות, ממרומים שיסייעוהו. יותר מכך, מי שלא ינגן בכינור האמונה לא יזכה לגלות את 'כינור השמיים' שבו. לא יצליח, לגלות את השפע האלוקי המסוגל לעבור דרכו, וחיייו לא ימוצו. אפשר לדמות את שתי ההנהגות לצינור (האמונה) המריק מתוכו שפע חיים (חסד). כגודל אמונתו של האדם כך גודל ה'צינור' שיוצר במציאות, וממילא כך גודל השפע והחסד המושפע לו דרך ה'צינור'.

ייעור כנגדו רע או טוב בעולם הגדול.
כדברי הספרי לפרשת האזינו: **"אל אמונה - שהאמין בעולמו ובראו"**. מסביר "השפת אמת" (שלח תר"נ)

"הנהגת העולם הזה היא באמונה... וזה שאמר - 'אל אמונה' שאלוקותו מתגלה בעולם הזה לפי האמונה שנמצא בבני האדם. וכמו כן, 'וכל מעשהו באמונה' (תה' לג, ד) - פרשנו: שהקב"ה מנהיג העולם לפי האמונה שנמצא בעולם... "

כלומר, מי שמנגן באמונה בהתמודדותיו במציאות, הקב"ה משפיע עליו שפע כוחות שלא

היו בו מעולם. אך התנאי הוא גודל אמונת האומן שיש לאדם, כך באותו ערך ינועו מיתרי הכינור העליון ויושפע עליו חסד ושפע. המנגן הופתע מהדברים שלמד, כי עד היום הוא צייר את האמונה כדבר ערטילאי ששייך לאנשי דת, ועתה התברר לו שאמונה היא כשרון החיים של כל אדם. הוא הבין שהאמונה היא **האומנות הגדולה ביותר היודעת לחבר שמיים וארץ**, לחבר את הנהגת הטבע - הארץ,

על ילדים

בעלי ליקוי קשב וריכוז

בשנים האחרונות, ילדים רבים מאובחנים כלקויי קשב וריכוז ומטופלים ברטלין. ילדים אלו, כולם נבונים, חכמים, פיקחים ואמיתיים. אלא שיש להם כמו קפיץ בתוכם, כמו כור אטומי שמפעיל אותם. ילדים אלו, לא נולדו כך כי נגזר עליהם למעלה, אלא - בני הזוג הם ה"מפעל המייצר", מהם נוצר התינוק. אם המפעל המייצר טועה בדרכיו, איך שהוא מייצר - כך נוצר התינוק. בזמן ההיריון, יש לאגם השפעה רבה על העובר. אם ההורים רבים ביניהם, הלחץ והמתחים הנפשיים עוברים לעובר והם שגורמים ל"שריטה" בנפשו עוד בהיותו ברחם אִמו. כל מריבה בין ההורים, מתח ועצבים של האָם משפיעים על העובר.

במצב זה, כשיוצא התינוק לאויר העולם, הוא כבר יוצא עם לחצים ועצבים בנפשו. בהמשך התפתחותו, אם ההורים עדיין לא נרגעים ויש

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

מריבות, הכעס והעצבים ממשיכים - התינוק מרגיש זאת. הוא קרוע בין האבא לאמא ונפשו במקום להתרפא - נלחצת יותר ויותר. הכעס והרוגז של ההורים, ניתכים על הילד ואחר כך אין פלא שלילד אין רוגע לשבת וללמוד בכיתה. על כן, צריכה האָם לדעת - שכל תשעת חודשי ההיריון, צריכה היא להשתדל להיות ברוגע, בשלווה ובסבלנות, על מנת שהילד ייוולד בריא בנפשו.

אם בכל זאת, הילד הוא היפראקטיבי, צריכים ההורים להיות קשובים אליו, לשמוע את הכאב שלו, לא להתעקש איתו ולא ללכת איתו ראש בראש, כי אז - המלחמה

איתו מפתחת לו את הרוע עוד יותר. הוא מתרגל וּמְפַתח כישרון לעצבים ולמלחמות. עם ילד כזה, נצרכת שיטת "שמאל דוחה וימין מקרבת". לא להילחם ולא לריב איתו. צריך יד מלטפת, אך גם יד שמציבה גבולות. צריך למצוא את האיזון הנכון איך לקרב אותו אלייך ואיך לחנך אותו. אם לא עוצרים את

הכעס והעצבים הורסים את הלב ואת המוח והורסים את הבריאות. האדם מביא על עצמו בהתנהגותו זו ואין יכול "להאשים", כביכול, את בורא **בכך את בורא עולם**.

אִם ההורים רבים ביניהם, הלחץ והמתחים הנפשיים עוברים לעובר והם שגורמים ל"שריטה" בנפשו עוד בהיותו ברחם אִמו. כל מריבה בין ההורים, מתח ועצבים של האָם משפיעים על העובר.

כדור השלג בזמן, אם נכנסים למעגל של מאבקי כוח - אין סיכוי להתגבר עליו ומגיעים, חלילה, למצב שנאלצים להשתמש ברטלין כדי להרגיעו. הטיפול בילדים אלו צריך להיות מתוך אהבה, הבנה והסבר, יחד עם ניעור מדי פעם - אם סוטים מהמסילה. כשהילד עושה משהו טוב - להחמיא לו. כשרואה הילד את הוריו רגועים, הוא מבין שיש רוגע בעולם וכך יכול גם הוא לתקן את נפשו.

הכעס והעצבים הורסים את הלב ואת המוח והורסים את הבריאות. האדם מביא על

עצמו את הנזק הבריאותי בהתנהגותו זו ואין הוא יכול "להאשים", כביכול, בכך את בורא עולם. תופעה זו גדלה בשנים האחרונות בגלל המתחים הגדולים והמחלוקות בין אנשים. צריכים אנו לעשות מאמץ גדול, להפסיק את המחלוקות, להיכנס לרוגע ולשלווה. מתוך שמחה ואמונה, נִגְדֵּל דור ישרים מבורך מוכנים לקבל אורו של משיח.

למעוניינים במגישה עם **הרב ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וברכה

ניתן להתקשר לטל' 590-599-599-1 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

שו"ת בהלכה - הרב חנניה מלכה שליט"א - ראש ישיבת "רינת ישראל" - תלמים

במסכת סופרים ופסק לפי **הקבלה**?

על שאלה זו נכתבו מספר תירוצים (ועיין שו"ת הרמ"ע מפאנו סי' עח ושו"ת חתם סופר ח"א או"ח סימן קב): **החיד"א כתב** - שבזמן הרמב"ם עדיין לא נתגלתה חוכמת הקבלה, מר"ן סובר שאילו היה רואה הרמב"ם את פסק המקובלים היה פוסק כמותם. **מון הבן איש חי** (שנה ב' ויקרא אות כג), פסק כדברי השולחן ערוך והמקובלים וזה לשונו: "צריך שיעברו עליה שבעה ימים שלמים מעת המולד, כנגד כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת".

השאלה הנשאלת היא אחרי כמה ימים האור של הלבנה מספיק גדול כך שאפשר לברך עליו?

המשנה ברורה (סי' תכו ס"ק כ') פסק כדעת תלמידי רבינו יונה וכתב שלרוב **האחרונים לאחר ג' ימים** מעת לעת מעת המולד שנהניו כבר מאורה, יש לברך עליה ואין להחמיץ המצווה.

מרן הרב עובדיה יוסף שליט"א (בשו"ת יחווה דעת ח"ב סי' כד) כתב: "נוהגים להקפיד בדרך כלל שלא לקדש הלבנה **אלא לאחר שבעה ימים שלמים**, כדברי המקובלים ומרן השלחן ערוך".

אסיכום: רוב האשכנזים נוהגים לברך לאחר ג' ימים מעת המולד והספרדים מברכים לאחר ז' ימים מהמולד.

מאיזה תאריך בחודש אפשר לברך את ברכת הלבנה?

הוא אִמּוּסָם...

במסכת סופרים (פרק יט הלכה י') נאמר ש"אין מברכין על הירח אלא במוצאי שבת, **כשהוא מבושם** ובכלים נאים". מי זה הוא?

ר' דוד אבודרהם (בהלכות ברכות שער ה, צד) ביאר שניתן להבין: **שהוא** מדבר על **האדם** שמבושם מהבשמים של מוצאי שבת, כלומר שבמוצ"ש מברכים על הלבנה. או **שהוא** מדבר על **אור** הלבנה - שכשהאור של הלבנה מבושם ומתוך - אזי ניתן לברך ברכת הלבנה וכתב שזהו הפירוש הנכון. כלומר, כשאור הלבנה גדול קצת, אזי ניתן לברך על הלבנה.

כן משמע מפשטות לשון הזוהר (רעיא מהימנא קפח ע"א) שכתב **ולבתר דאתחזי' סיהרא דיאותו לאורה** (אחרי שיראה הירח ויאותו לאורו), מברך עליה ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם. **השאלה הנשאלת היא אחרי כמה ימים האור של הלבנה מספיק גדול כך שאפשר לברך עליו?**

פִּסְיֹת הַרְאִשׁוֹנִים

תלמידי רבינו יונה (ברכות פ"ד), כתבו ש"משעה שיהיה האור שלה מתוק ואדם נהנה ממנו, **שזהו אחר שנים או שלשה ימים**, (אז אפשר לברך) אבל ירח בן יומו מתוך קטנותו, אין אורו

^[1] כדור השלג בזמן, אם נכנסים למעגל של מאבקי כוח - אין סיכוי להתגבר עליו ומגיעים, חלילה, למצב שנאלצים להשתמש ברטלין כדי להרגיעו

^[2] כדור השלג בזמן, אם נכנסים למעגל של מאבקי כוח - אין סיכוי להתגבר עליו ומגיעים, חלילה, למצב שנאלצים להשתמש ברטלין כדי להרגיעו